

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137151174768/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

VII

Byerne svæve forbi, neppe vi øine dem først.
Fyensreisen af Oehlenschläger

Tidligt næste Morgen, medens *Vilhelm* endnu sov og drømte om de kjære Sødskende, led bekendte Fodtrin paa Trappen, Døren aabnedes og *Otto* traadte ind i Sovekammeret. *Vilhelm* slog Øinene op. *Otto* var bleg, en søvnløs Nat med Hjertets Sorg havde beaandet hans Øine og Pande.

»*Thostrup!*« raabte *Vilhelm* med glad Overraskelse og strakte Haanden ud imod ham, men den sank igjen; *Otto* greb og trykkede den fast i sin, i det han med dyb Alvor tilføiede: »De har ydmyget mig! er det Dem Fyldestgjørelse nok?»

»Vi ere altsaa Venner!« sagde *Vilhelm*. »Venner maae smukt bære over med hinanden. De var lidt sær igaar, jeg kan blive det imorgen; saa viser man Gjengjeldelse!«

Otto trykkede hans Haand. »Vi tale aldrig med hinanden om hvad der er skeet igaar!«

»Aldrig!« gjentog *Vilhelm*, grebet af Vennens forunderlige Alvor.

»De er er ædeit og godt Menneske!« sagde *Otto* og bøiede sig over ham, hans Læber berørte *Vilhelms* Pande.

Vilhelm greb hans Haand og saae ham trofast ind i Øiet. »De er ikke lykkelig!« udbrod han, »om jeg ikke kan hjælpe, jeg kan ærligt dele Sorgen med en Ven! kjære *Otto!*«

»Det er just, hvad vi aldrig maae, aldrig tør tale om!« svarede *Otto*. »Lev vell! jeg har bestemt at reise hjem; kun paa nogle Uger, det er jo Ferie! jeg har ikke været i Jylland, siden jeg blev Student. Selv en Maanedes Ophold der kan ikke sinke mig, jeg er vel forberedt paa *philosophicum!*«

»Og naar vil De reise?« spurgte *Vilhelm*.

»Imorgen med Dampskibet! her er hedt og tungt inde i Byen! mit Blod bliver trykt. Det er jo ogsaa snart et Aar siden jeg saae dem der hjemme.«

»*Thostrup!*« udbrod *Vilhelm*, i det en Idee pludseligt opstod hos ham. »Jeg kunde ogsaa have Lyst at see mine hjemme! de have skrevet til

mig, at jeg dog skulde komme! hør! læg Reisen over Fyen. Bliv blot tre, fire Dage hos os. Min Moders Vogn skal kjøre Dem til Middelfart. Stig ja, og saa reise vi endnu iaften!»

»Det lader sig ikke gjøre!» svarede *Otto*; men en halv Time efter, da de begge sad ved Theebordet og *Vilhelm* gjentog sit Ønske, gav *Otto* efter, vist nok mere af en Slags Forbindligheds-Følelse, end egentlig af Lyst. Mod Aften vilde de altsaa afsted, i den smukke Sommernat gennemreise Sjælland.

Pyntede Familier spadserede ud af Porten til Sommertheatret og Frederiksberg; Aftensolen skinnede paa Friheds Støtten, den smukke Obelisk, om hvilken *Wiedewels* Statuer staae; hvor endnu den ene græder

i de hvide Marmorklæder.

– Haand paa Brystet,

Aldrig aldrig trøstet

Stirrer hun hen paa den sorte Søs.*

hvor Kunstnerens Øie lukkedes. Mon det var Erindringen her, der lagde det Mørke i *Ottos* Blik, i det hans Øie hvilte paa Statuerne, da de kjørte forbi, eller var det maaskee Afspæilingen af hans egen Sjæl, der læe i Øiet?

»Her er levende og lystigt!» sagde *Vilhelm*, for at begynde en Samtale. »Vesterbro er da ogsaa vor brillianteste Forstad. Den er en heel By, en lille Stat! oppe paa Bakken ligger Kongens Slot, og der til Venstre mellem Pilene, Digterboligen, hvor gamle *Rahbek* boede med sin *Kamma!*»

»Slot og Digterbolig.» gjentog *Otto*, »engang vil de rangere lige høit for Interessen!»

»Snart vil den gamle Rønne blive revet ned!» sagde *Vilhelm*; »paa saa smuk en Plads, saa nær ved Byen, reiser sig en prægtig Villa og intet minder meer om *Philemon* og *Baucis!*»

»De gamle Træer om Parken ville skaanes!» sagde *Otto*, »Blomsterne ville dufte i Haven og erindre om *Kammas* Blomster. *Rahbek* var ingen stor Digter, men han havde en sand Digtersjæl, arbejdede tro-

* Oehlenschläger.